

fang blive tale om en videreførelse af den gældende regulering, dog med visse forenklinger af de anvendte kategorier, prisreguleringen af disse og de særlige regler, der i dag eksisterer om markedsføringen af denne type tjenester. Særligt med hensyn til prislofterne for de enkelte kategorier af tjenester er der behov for en tilpasning til den øvrige prisudvikling på telemarkedet i bred forstand, og den spredning, der er heri.

Særligt for så vidt angår hjemlen til at regulere priser for det enkelte opkald bemærkes, at hjemlen principielt giver mulighed for to former for prisregulering:

I dag er reguleringen udformet sådan, at bekendtgørelsen regulerer prisen for det samlede opkald, inklusive betalingen for indholdstjenesten. Denne form for prisregulering vil kunne opretholdes, men forudsætter, at der er etableret hensigtsmæssige rammer for den indbyrdes afregning (fordeling) af det indkomne beløb pr. opkald/minut mellem minimum to og i visse situationer tre parter. Dele af betalingen for opkaldet skal tilfalde udbyderen af informations- eller indholdstjenesten. Den resterende del af betalingen skal tilfalde de udbydere af telenet eller teletjenester, der måtte være involveret i opkaldet. Sidstnævnte indebærer, at der i situationer, hvor et service 900 opkald formidles via en aftale om samtrafik, skal ske en deling af indtægten mellem minimum to udbydere af telenet eller teletjenester. Se også nedenfor under bemærkningerne til § 29 om eventuel regulering af disse afregnings- og samtrafikforhold.

Bekendtgørelsehjemlen giver imidlertid også mulighed for, hvis det på et tidspunkt måtte blive relevant, at adskille reguleringen af betalingen til indholdsleverandøren, og betalingen til selve udbyderen af telenet eller teletjenester, således at betalingen til indholdsleverandøren fortsat reguleres, mens betalingen for opkaldet, der tilfalder udbyderen af telenet eller teletjenester, ikke reguleres, men overlades til konkurrencen på markedet, på samme måde som de øvrige teletakster. En begrænsning af reguleringen til alene at omfatte prisen for selve informations- eller indholdstjenesten kan være relevant som alternativ til en detaljeret regulering af de ovenfor nævnte afregnings- og samtrafikforhold i en situation, hvor der ikke på frivillig basis kan opnås enighed herom.

Med hensyn til den forbrugerbeskyttelse, der ligger i at forbrugeren kender den samlede pris for opkaldet, er det under alle omstændigheder afgørende at fastholde denne, jf. også den foreslåede nye bestemmelse i § 33.

Til stk. 2 og 3

Der er tale om nye bestemmelser, der markant ændrer den måde, hvorpå der føres tilsyn med anvendelsen af abonnentnumre som nævnt i § 27, stk. 1, nr. 2, (i dag benævnt service 900 numre). I dag administreres service 900 området af Service 900-Nævnet som 1. instans, som fører løbende tilsyn med, at numrene anvendes i overensstemmelse med de gældende regler, træffer afgørelse og udsteder påbud, såfremt dette ikke er tilfældet, og kan pålægge en udbyder af telenet eller teletjenester at afbryde adgangen til en tjeneste, hvis reglerne ikke overholdes.

Med de foreslåede bestemmelser overføres forpligtelsen til som 1. instans at sikre, at de gældende regler om indhold, placering og taksering overholdes, til den udbyder af telenet eller teletjenester, der har videretildelt det pågældende abonnentnummer til udbyderen af informations- eller indholdstjenesten. Udbyderen af telenet eller teletjenester får som grundlag herfor adgang til at fratage en slutbruger et allerede videretildelt nummer, medmindre det godtgøres, at reglerne fremover vil blive overholdt, for eksempel i form af en redegørelse for ændrede procedurer til sikring heraf, planlagte indholdsændringer m.v., og faktisk gennemførelse heraf inden for den nævnte, korte frist. Udbyderen kan desuden inddrage nummeret, hvis der gentagne gange sker overtrædelse af reglerne.

Bestemmelserne skal ses i sammenhæng med § 108, der omhandler Service 900-Nævnets ændrede rolle som klageorgan for udbydernes 1. instans afgørelser.

Til § 29

Til stk. 1

Bestemmelsen er til dels en præciseret videreførelse af dele af hjemlen i den gældende § 3a, stk. 7, i lov om visse forhold på telekommunikationsområdet, der giver mulighed for at fastsætte regler, der beskytter forbrugeren mod uforholdsmæssigt stort forbrug eller mod et forbrug, som forbrugeren ikke vil kunne betale for. Hertil kommer den gældende hjemmel i § 13 i lov om forsyningspligt og visse forbrugerforhold inden for telesektoren, der ligeledes indeholder en vis hjemmel til at stille minimumskrav til udbydere af offentlige telenet eller teletjenester om, at de skal tilbyde slutbrugerne adgang til forskellige former for spæringsfaciliteter og andre former for faciliteter med henblik på kontrol af forbruget, jf. også bemærkningerne til § 10 i nærværende lovforslag, der viderefører denne hjemmel.

I den her foreslåede bestemmelse samles hjemlen til at stille krav om, at udbydere af offentlige telenet eller